

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Protodikeio Athinon (Grecja) w dniu 16 czerwca 2022 r. – Ethnikos Organismos Pistopoiisis Prosonton & Epangelmatikou Prosanatolismou (E.O.P.P.E.P.)/Elliniko Dimosio

(Sprawa C-404/22)

(2022/C 359/43)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Dioikitiko Protodikeio Athinon

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ethnikos Organismos Pistopoiisis Prosonton & Epangelmatikou Prosanatolismou (E.O.P.P.E.P.)

Strona przeciwna: Elliniko Dimosio

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Jakie znaczenie należy nadać pojęciu przedsiębiorstwa prowadzącego „działalność gospodarczą”, o którym mowa w art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/14/WE (1)?
 - b) Czy zakresem rzeczowego pojęcia są objęte osoby prawne prawa prywatnego, takie jak EOPPEP, która w wykonywaniu uprawnień certyfikacji instytucji kształcenia zawodowego działa jako osoba prawna prawa publicznego i wykonuje władzę publiczną, zważywszy że (i) w odniesieniu do niektórych jej działań, jak w niniejszej sprawie, w szczególności, usług, we wszelkiej formie i rodzaju, w zakresie działań doradztwa zawodowego skierowanych do właściwych jednostek organizacyjnych ministerstw, ośrodków i organów szkoleniowych i doskonalenia zawodowego, przedsiębiorstw, a także organizacji pracodawców i pracowników [art. 14 ust. 2 lit. ib) ustawy nr 4115/2013, A' 24], jak wynika z przepisu art. 14 ust. 2 lit. ie) dotyczącego określenia warunków świadczenia usług doradztwa i doskonalenia zawodowego dla osób fizycznych i prawnych w kraju, nie jest wykluczone, że istnieją rynki, na których prowadzą działalność przedsiębiorstwa handlowe konkurujące ze stroną skarżącą; i (ii) zasoby strony skarżącej, zgodnie z art. 23 ust. 1 lit. d) wyżej wymienionej ustawy, obejmują wpływy z wykonywania działalności i świadczenia usług, które zostały jej powierzone przez ministerstwo lub są wykonywane na rzecz osób trzecich, takich jak organy administracji publicznej, instytucje krajowe i międzynarodowe, osoby prawne prawa publicznego lub prywatnego oraz osoby prywatne, podczas gdy (iii) w odniesieniu do pozostałych usług jest przewidziana, zgodnie z przepisami art. 20 ustawy nr 4115/2013, zapłata podatków o charakterze wynagrodzenia?
 - c) Czy na odpowiedź na poprzednie pytanie ma wpływ to, że, w odniesieniu do przeważającej części działalności (art. 14 ust. 2 ustawy nr 4115/2013) osoby prawnej prawa prywatnego, można przyjąć, iż niektóre rodzaje działalności są wykonywane wyłącznie w ramach rynku, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy jest wystarczające, że ustawodawca przewidział [art. 14 ust. 2 lit. ib) i art. 23 ust. 1 lit. d) ustawy nr 4115/2013], iż strona skarżąca prowadzi swoją działalność, przynajmniej w części, jako podmiot gospodarczy, czy też konieczne jest wykazanie, że faktycznie prowadzi ona działalność na rynku w odniesieniu do ściśle określonych działań?
- 2) a) Na podstawie art. 4 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2002/14/WE jakie znaczenie należy przypisać pojęciom „sytuacji”, „struktury” i „prawdopodobnego rozwoju zatrudnienia” w przedsiębiorstwie, stanowiących przypadki, w odniesieniu do których istnieje obowiązek informowania pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji?
 - b) Czy zakresem wspomnianych pojęć jest objęte usunięcie swoich pracowników ze stanowisk wiążących się z odpowiedzialnością, w następstwie przyjęcia regulaminu wewnętrznego osoby prawnej, w niniejszej sprawie EOPPEP, bez wykreślenia wspomnianych stanowisk ze schematu organizacyjnego, które to stanowiska zostały przydzielone wspomnianym podmiotom tymczasowo, w następstwie przejścia przez daną instytucję osób prawnych prawa prywatnego, EKEPIS i EKEP, skutkiem czego można uznać, że powstał obowiązek informowania pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji przed ich usunięciem?
 - c) Czy na odpowiedź na poprzednie pytanie ma wpływ: (i) to, że usunięcie pracownika ze stanowiska wiążącego się z odpowiedzialnością nastąpiło poprzez powołanie się na właściwe funkcjonowanie osoby prawnej i na wymogi związane z zadaniami służbowymi, aby ta ostatnia mogła osiągnąć cele swego utworzenia, lub to, że usunięcie nie jest spowodowane niewypełnieniem obowiązków służbowych ciążyących na nim jako tymczasowym kierowniku

wydziału; (ii) to, że pracownicy, którzy zostali usunięci ze stanowisk wiążących się z odpowiedzialnością, nadal stanowili część personelu osoby prawnej, lub (iii) to, że w drodze tej samej uchwały właściwego organu w sprawie usunięcia jej pracowników ze stanowisk wiążących się z odpowiedzialnością, tymczasowe stanowiska wiążące się z odpowiedzialnością zostały przydzielone innym osobom?

- (¹) Dyrektywa 2002/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. ustanawiająca ogólne ramowe warunki informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami we Wspólnocie Europejskiej [– Wspólna deklaracja Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w przedmiocie reprezentacji pracowników] (Dz.U. 2002, L 80, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Brně
(Republika Czeska) w dniu 20 czerwca 2022 r. – CV/Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor
azylové a migrační politiky**

(Sprawa C-406/22)

(2022/C 359/44)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Krajský soud v Brně

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CV

Strona przeciwna: Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy kryterium uznania za bezpieczny kraj pochodzenia do celów art. 37 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE (¹) z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej, określone w załączniku I lit. b) do tej dyrektywy – w myśl którego dany kraj zapewnia ochronę przed prześladowaniem lub złym traktowaniem poprzez przestrzeganie praw i wolności ustanowionych w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w szczególności zaś praw, od których nie można czynić odstępstw na mocy art. 15 ust. 2 wspomnianej konwencji – należy interpretować w ten sposób, że jeżeli dany kraj uchyli stosowanie zobowiązań wynikających z Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w stanie niebezpieczeństwa publicznego w rozumieniu art. 15 tej konwencji, to nie spełnia on już danego kryterium uznania go za bezpieczny kraj pochodzenia?
- 2) Czy art. 36 i 37 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE należy interpretować w ten sposób, że uniemożliwiają one uznanie przez państwo członkowskie państwa trzeciego za bezpieczny kraj pochodzenia tylko częściowo, z określonymi wyłączeniami terytorialnymi, w przypadku których nie ma zastosowania domniemanie, że taka część państwa jest bezpieczna dla wnioskodawcy, a jeżeli państwo członkowskie uzna dane państwo za bezpieczne z takimi wyłączeniami terytorialnymi, to do celów tej dyrektywy nie można uznać danego państwa w całości za bezpieczny kraj pochodzenia?
- 3) Czy w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na któreś z dwóch przedstawionych powyżej pytań prejudycjalnych art. 46 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że sąd orzekający w sprawie środka zaskarżenia od decyzji o oczywistej bezzasadności wniosku zgodnie z art. 32 ust. 2 [dyrektywy], wydanej w postępowaniu na podstawie art. 31 ust. 8 lit. b) [dyrektywy], powinien uwzględnić z urzędu (*ex officio*), również w przypadku braku sprzeciwu wnioskodawcy, fakt, że uznanie kraju za bezpieczny jest sprzeczne z prawem Unii ze wskazanych powodów?

(¹) Dz.U. 2013, L 180, s. 60.